

даскалети. Слушателитѣ на този „специаленъ курсъ“ сж били сѣ брадясали студенти, надошли отъ селата на Чирпанско, Ново-загорско и Старо-загорско. Въ редоветѣ на *брадясалитѣ* ученици имало много неграмотни попове, запопени отъ грѣцкия владика за по нѣколко турски лири. Спорѣдъ казванието на *Минчо Кънчевъ* отъ село Арабаджиево, даскалъ *Атанасъ* сегисъ-тогизъ опъвалъ брадитѣ на дебелоглавитѣ си семинаристи, когато се затруднявали да прочетѣтъ нѣкоя „оксия“, „титла и „вария“

Свършилъ, недовършилъ „класическото училище“, Василь постъпилъ въ „попския семинаръ“, защото така искалъ уйка му Хаджи Василь. Посѣщавалъ редовно лекциитѣ по богослужението, запозналъ се съ житието на главнитѣ святии, поиспекалъ се въ черковниятъ редъ и служилъ за образецъ на брадатитѣ си сжученици-семинаристи. Бързъ като сърна, легкъ като перепруда и въодушевенъ пѣвецъ на „народнитѣ пѣсни“, той билъ разглежено дѣте (*enfant gâté*). на даскалъ Атанасовитѣ *брадясали студенти*. На годишниятъ „попски испитъ“, Василь се отговорилъ най-добрѣ прѣдъ една многочисленна, при това отбрана, публика. Хаджи Василь отъ радост се просълзилъ и на всеуслишание обѣщалъ, въ присѣдствието на училищнитѣ настоятели и Старо-загорски първенци, че ще проводи сестриника си въ Руссия да довърши висшата богословска наука. Василь повѣрвалъ на уйка си и замечталъ за денѣтъ и начинѣтъ за трѣгванието си за Велика Руссия.

„И въ тъмнината има свѣтлина“, казва поета. Стара-загора бѣ свѣтлина въ тъмнина, която съ вѣкове покриваше българското поднебие: Стара-загора бѣ *дойка* на духа за свободата и правдата въ ония врѣмена, когато турската тирания и мръсното робство бѣхж обърнали въ скотъ българския народъ; Стара-загора е *стара волнодумница*: отдавна тя *блажи петацитѣ и срѣдитѣ, коледнитѣ и великитѣ постии*; отдавна тя *незачита*